

Könnyen, gyorsan mondják egyesek, hogy „Ezeket a nővéreket semmi sem érdekli.” „Csak azért választja nagy többségük ezt a foglalkozást, mert azt remélik, hogy így orvos férjet találhatnak. Azt nem veszik észre, hogy másoda műveltségbeli különbség van egy orvos és egy ápolónő között.” „Ha elvégzik a szakiskolát, már csak a munkájukkal meg a férjhezmenéssel törődnek, nem képezik tovább magukat.” „Nem tartanak lépést a kultúra, a világ fejlődésével.” — S még idézhetném az ehhez hasonló — véleményem szerint elhamarkodott, megalapozatlan — elítéléssel egyenértékű „szólásmondásokat”. De vajon igazak-e, érdemes-e velük foglalkozni? S ha igen, akkor mit lehet tenni, hogy megváltoztassuk a fentiekhez hasonlóan vélekedők álláspontját? — Sokakat érintő téma, elsősorban —, de nem kizárólag — egészségügyi dolgozók közt, amellyel feltétlenül foglalkozni kell.

Amikor klinikáinkon nyomozni kezdtem ebben az ügyben elmentmondásokat tartalmazó információkhoz jutottam, amelyekből, bevallom őszintén, egységes álláspontot kialakítani és megoldást kereső, hozó következtetéseket levonni nehéz lenne. S azt hiszem, ez nem is elsősorban az újságíró feladata. Azzal, hogy a következőkben sok-sok beszélgetőtársam közül néhányat a véleményét közreadom, azt szeretném elérni, hogy mások is közelebb kerüljenek a problémához, és akiknek módjukban áll, akiknek ez kötelessége, minél előbb próbáljanak segíteni.

Kati nővérrel az ambulancián futottam össze egy csendes vasárnap délelőtt.

— Mentőügyeletesek vagyunk, azért vagyunk itt — világosított fel.

— Amint látom, elég csendes ügyelet, mentő, beteg sehol. Ilyenkor mivel töltöd az idődet?

— Két eset között olvasok — húz elő az asztalon heverő iratcsomóból egy Maupassant kötetet. Ha van egy kis szabad időm, mindig olvasok. Klasszikusokat is, moderneket is, drámát is, krimit is — hangulatomtól függően.

— Újság, folyóiratok?

— Bele szoktam kukkantanom a napisajtóba, néha a Tiszatájsba. Új írásba és nézegetem a heti képes újságokat.

— Egyéb szórakozásod, önművelésed?

— Színházberletem van — mondja, s egy kicsit elkomorodik, aztán megmagyarázza a homlokán összefutott apró ráncok okát. — Rengeg baj van a berlettel. Az jó, hogy a szakszervezet az évad elején megszervezi, megveszi, de aztán nekünk kell rohángálni csere-berelni, ha éppen akkor van előadás, amikor délutánosak vagyunk. A délutános műszak miatt nem egyszer lemaradunk jó filmekről is.

Három emelettel feljebb a padláson berendezett manzárdszobás nővérszálláson is erről panaszkodnak a lányok.

— Inkább tévét nézek — mondja Erzs. Az nem függ a műszakbeosztásomtól, meg helyben is van. Mire letalpalom az osztályon a 8-9 órát, nincs kedvem sehová se menni, örülök, ha kialudhatom magamat.

— Körülbelül 6-7 óra szabad idő van egy nap. Mire fordítod?

— Sokat kell mosni, vasalni. Mire magam körül rendet teremtek, esetleg főzök ezt-azt, megállok a többiekkel beszélgetni, észre sem veszem, hogy elmegejölöttem az idő. Néha mo-

megyek, vagy ha valaki ad egy jó könyvet, elolvasom... Szobájában már-már kínos rendet találtam, két könyvet és egy régi újságot...

— Ahány szoba, annyi „árulás” a házigazdáról, az itt lakók érdeklődési köréről, vagy éppen érdektelenségéről. A szépen berendezett új nővérszállás egyik lakója mondta:

— Aki olvasni akar, lemehet a könyvtárba, van tévé, rádió, lemezjátszó, magnó, lehet szerezni színház és mozibérletet. De akit semmi sem érdekel, annak ügyis hiába biztosítják mindezt. Szerintem sajnos sokan vannak közöttünk ilyenek is. Amíg képzőbe járnak a lányok, többet olvasnak, járnak szórakozni. Aztán egy-két év múlva lankad az érdeklődésük, megelegszenek a munkájukkal és a tévéműsorral, meg önmaguk „karbantartásával”...

Hogy ez így van most még sokaknál és mennyire nem jól van ez így, arról a szakszervezet egyik kultúros aktívja beszél:

— Többet kellene tenni a szakszervezetnek is, a KISZ-nek is, hogy lehetőségeket teremtsünk a kulturálódásra, az önművelésre. Szegeden igazán van erre mód, csak jobban ki kellene használni — szervezeten. És arra is ügyelni kellene, hogy sokkal több legyen a közös megmozdulás, hogy ne hagyjuk magunka zárkózni az embereket. Legalább az egy nővérothonban lakókból kellene kialakítani egy olyan jó közösséget, amelyhez később csatlakozhatnánk az alberletben lakók és a családok is.

Akarat, szándék, lelkesedés, áldozatvállalás, töredés — ezek jöttek szóba legtöbbször akkor is, amikor az egyik fiatal asszisztenssel beszélgettem. Kati tanárkodásom idejének letehetségeiből diákja volt, tele érdeklődéssel, ambíciókkal. Aztán nem sikerült a felvételi vizsgák, és amióta dolgozik megváltozott:

— Nyolc órát lótok-futok a laborban. Egész nap azt hallom, ezt csinál, azt csinál. És szó nélkül kell tennem, mert én vagyok a legfiatalabb, a kezdő. Eleinte még minden érdekelt, igyekeztem a lehető legtöbbet elvélni, megtanulni a szakma fortélyait. Magam sem gondoltam, hogy ilyen hamar belefáradok.

— Kikapcsolódás, szórakozás? A régi ambícióid?

— Agyonfáradva megyek haza mindig. Ha este könyvet veszek a kezembe, elalszom rajta. Sokáig mindent megpróbáltam, hogy leküzdjem ezt fáradtságot, mentem moziba, tévét néztem, olvastam, társaságot kerestem — nem ment. Fokozódó fásultságomnak egyik oka biztosan az, hogy hiányzik a munkahelyi kollektíva, az igazi közösség, ami vízsi magával az embert és minden iránt ébren tartja az érdeklődését.

Valóban hiányozna a jó munkahelyi kollektíva, igazán kevés lenne az olyan ambíciózus ember, aki a fáradtat és fásultakat magával ragadja, közösséggé szervezte? Igazán nem lehetne több, az ápolónők, asszisztensek érdeklődését folyamatosan ébren tartó önművelési, szórakozási lehetőséget biztosítani? Magányosságra, érdektelenségre — s az ebből levont igazságtalan, többnyire megbélyegző köztudati vélekedésre — lennének ítélve a mi egyetemünkön is? Nem hiszem! SZ. M.

Hagyomány született a József Attila Tudományegyetem Természettudományi Karán. Legalábbis minden jel arra mutat, úgy gondolják az oktatók és a hallgatók egyaránt. Régóta él az igény valamilyen nagyobb szabású, egész kart mozgósító versenyre. Valóra vált a kívánság, mondhatja, aki részt vett május

Hány láb-a?

6-án szombaton délelőtt az Új-szegedi Sportcsarnokban a biológia-földrajz, a matematika-fizika, és a vegyész csúcs csapatának játékos sportvetélkedőjén. A szervezők minden előkészítéshez szükséges anyagi-erkölcsi támogatást megkaptak, így aztán a siker csak a versenyzők lelkesedésén, ügyességén és a közönség biztatásán múlt.

Már az előfeladatok teljesítése közben képet alkothattak a csapatok győzelmi esélyeiről. Az induláskor a zsűri aszerint osztotta az értékes pontokat, hogy hány hallgató jelent meg az alapszervezetektől, és milyen eredménnyel beszéltek rá az oktatókat az aktív részvételre. Hogy a hangulat a korteshadjárat alatt se hagyjon alább, sportábrát komponáltak. Becsülettel megcáfolva a TTK-sok botfűléről suttogott híreszteléseket, ezt a többi kar képviselői is tanúsíthatták! A „csúshipnózis” frenetikus hatását bizonyítja, hogy a játékvezető, Perczel István kénytelen volt tornacipőjét odakéleszni a lelkes oktatóknak, mondván: irányítani meztől is lehet. A látványra, szurkolásra éhes nézősereg szép számmal töltötte meg a lelátókat, zsűritagok még egyet-kettőt igazítottak szemüvegükön, azután elkezdődhetett a viadal.

Bemelőgítésül mindenki öt percig tornázott. Recsegtek-ropogtak az ízületek, néhányan a versenyhez nem illő kacérsággal lazították meg ruhadarabjaikat. A pihegő csapattagokat egy spirométerhez tuszkolták, hogy megmérjék a vitálkapacitásukat, vagyis azt, melyikük tud a legtöbb levegőt kifújni a tüdejéből.

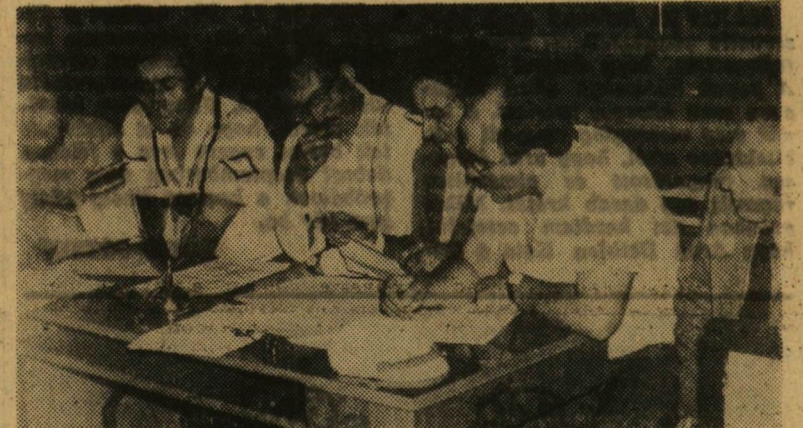
rúfoci mérkőzés alatt elemükben érezhették magukat. Mégsem így történt. Sokan latolgatták, vajon mi lehet az oka: a takarításra is kiterjedő emancipáció, vagy pedig az, hogy a szemét viszonylag ritkán gurul.

Hórukkolás közepette veselkedtek a kötélnék a küzdő felek. Mire a kötel elindult valamerre, a győztes csapat pedig diadalittasan és egyöntetűen borult hátrafelé. A „vak vezet világtalan” játék szépsége abban rejlett, hogy oktatók és hallgatók kormányozták egymást háttal összekötözve. Némi technikai felkészültséget kíván a „kéz a kézben”. A páros egyik tagja a kezével, a másik a lábával vezette a labdát. „A szőlő lábú hogyan csinálja?” — a résztvevők bemutatták. A tucantyi „emberszelvényenél” is többet tömörítő képződmény tényleg mászott anélkül, hogy a lábak a földet érték volna.

Egy sportkérdésre adott helyes válasz ellenében és egy forintért bárki üdtővel csillapíthatta szomját. De mit tegyen az a kisfiú, akinek az apukája kezébe nyomva a pénzt, azt tanácsolta, hogy mindenre nemmel feleljen? Szerencsére nemcsak azt az egy szót, hanem az előzményeket is elárulta a büféseknek: elégedetten szopogatta a Colá-ját. Ezenkívül tej és alma korlátlanul rendelkezésre állt (a résztvevőket dicséri, hogy egyetlen almacsutka sem maradt a padlón).

Nem is az ötletek hiánya, inkább az idő múlása készítette a játék befejezésére. A győztes biológus-földrajz csúcs a TTK Témegeport Vándorkupa első védője lett. A többi csapat értékes sportszereket kapott jutalmul. Teljesült a legfontosabb is: mindenki jól érezte magát.

J. E.

A szellemi tornát most is a zsűri végezte

FINIS

A JATE dolgozói labdarúgó-bajnoksága befejezése előtt két fordulóval a tavalyi győztes Szerves Kémia I. csapata vezet 3 ponttal az A csoport újonca, a Biológia előtt. A B-csoportban a Matematika csapata már bajnok és a jövő évben az A csoportban fog játszani az onnan már kiesett Marxisták csapata helyett. Az osztályozót valószínűleg a Fizika csapata játssza a B csoport második helyezettjével, amire a JGYTF, a Szerves Kémia II. és Újszeged csapata esélyes.

Szintén a finishez érkezett a kieséses rendszerű Szakszervezeti Kupa. A döntőt a bajnokság jelenlegi első két helyezettje, a Szerves Kémia I. és a Biológia csapata játssza május 30-án és június 2-án 15 óra 15 perckor az Ady téri sporttelepen.

Öt JATE bajnokság

A Rókusi Tornacsarnokban rendezték meg május 7-én a Pedagógus Szakszervezet megyei Asztalitenisz Bajnokságát. A küzdelemkörön — amin csak a megyei bizottsághoz tartozó városok, járáások, intézmények bajnokai indulhattak — nagy sikerrel szerepeltek a József Attila Tudományegyetem versenyzői. A hét számból 5-ben megszerezték a bajnoki címet.

A Hevesi Imre, Jáky Károly, Keménes Zoltán, Papp György összeállítású csapat bajnokságot nyert, 2:1-re legyőzve a hődmézővási helyieket, 3:0-ra a vasút-forgalmit, 2:1-re Szeged város

együttesét. A női csapatversenyben is JATE győzelem született — a Bálint Erzsébet, Meskó Eszter és Papp Katalin alkotta csapat — 2:1-re verte a vásárhelyieket, 3:0-ra nyert a Textiltechnikum ellen.

Meskó Eszter győzött a női egyéni versenyben, Bálint Erzsébettel az oldalán párosban ugyancsak bajnoki címet szerzett, Keménes Zoltánnal párosban pedig a vegyespárosok versenyében is az első helyen végzett. Keménes Zoltán a férfiak egyéni versenyében a 4. lett, s a 4. helyen végzett Várhidival párosban Jáky Károly is.

Visszapillantó

Legutóbbi lapzártánk után rendezték meg az Apáthy István Kollegium fennállásának 30. évfordulójára emlékező ünnepségsorozatot keretében az orvosegyetemi diákok közötti egymásközi tornáját kispályás labdarúgásban és női kosárlabdában a SZOTE-sporttelepen.

Fotóriporterünk a találkozók egy-egy izgalmas pillanatát kapta lencséjére. Balra: az Apáthy-Hugonnai mérkőzés kosarozó lányai koncentrálnak a labdára, jobbra az arab diákok és az apáthysok fociküzdőme látható.

